

Nr 267.

Av herrar **Fröding** och **Edström**, om viss ändring av 80 § uppbördsförordningen den 5 juni 1953 (nr 272).

De ändringar i uppbördsförordningen, som riksdagen föregående år beslöt, medförde avsevärda straffskärpningar för vissa brott mot uppbördsförordningen. Sålunda kommer numera såsom påföljd för underlåtenhet att i behörig ordning verkställa skatteavdrag eller redovisa genom skatteavdrag innehållna skattebelopp att utmätas frihetsstraff upp till sex månaders fängelse. Vidare kan den, som underlåtit att verkställa skatteavdrag, om gärningen skett på grund av oaktsamhet som ej allenast är ringa, straffas med dagsböter. Straffskärpningen ligger i det senare fallet i en ändring av det subjektiva rekvisitet. Enligt tidigare bestämmelser skulle nämligen gärningen för att bli straffbar ha begåtts av uppenbar tredska i stället för på grund av oaktsamhet som ej allenast är ringa.

Det kan väl ifrågasättas huruvida man genom dessa straffskärpningar uppnår en effektivisering av uppbördssystemet. Det må nämligen framhållas, att det nuvarande uppbördssystemet i mycket stor utsträckning bygger på medverkan av en mångfald arbetsgivare, som ofta mot sin vilja nödgas påtaga sig uppgifter såsom uppbördsmän. Dessa arbetsgivare utgöres i många fall av mindre affärsidkare, hantverkare, lantbrukare, husmödrar och andra medborgare, av vilka man icke kan begära, att de skall ha mer ingående kunskaper om de närmare bestämmelserna i uppbördsförordningen.

Den nu genomförda straffskärpningen ligger även utanför ramen för den allmänna straffrätten. Tidigare har frihetsstraff reserverats för brott av grövre art, och det synes olämpligt att denna form av straff vinner större utbredning inom specialstraffrätten. I alltför många administrativa författningar har frihetsstraff numera införts som normalstraff. Denna tendens till straffskärpningar, när det gäller administrativa författningar, bör brytas. Fängelsestraff bör förbehållas de grövre förseelserna och icke användas som straff vid mer eller mindre perifera förseelser, ofta krisförseelser och liknande.

Att utdöma fängelsestraff för det fall att underlåtenheten att inbetala innehållna skattemedel endast har sin grund i oaktsamhet är således redan på grund av vår principiella inställning otillfredsställande. Tillgripes yttersta stränghet, torde det böra krävas att frihetsstraffets utmätande begränsas till fall av synnerligen graverande art, där klart uppsåt visats att den tilltalade för egen del velat utnyttja de genom skatteavdrag innehållna medlen.

På grund av vad ovan anförts hemställes,
att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

ändring av uppbördsförordningen den 5 juni 1953 (nr 272).

Härigenom förordnas att 80 § i uppbördsförordningen den 5 juni 1953 erhåller följande lydelse.

80 §.

1 mom. Utbetalare arbetsgivare, som är skyldig verkställa skatteavdrag, lön utan att denna minskats med föreskrivet belopp för gäldande av arbetstagares skatt och sker detta uppsåtligen eller av grov oaktsamhet, straffes med dagsböter.

Fullgör arbetsgivare icke sin skyldighet att inom föreskriven tid till uppbördsmyndighet inbetala belopp motsvarande det, varmed arbetstagares lön minskats för gäldande av dennes skatt, och ligger i avseende härå uppsåt arbetsgivaren till last, straffes med dagsböter eller fängelse i högst sex månader. Föreligger grov oaktsamhet vare straffet dagsböter.

Stockholm den 26 januari 1954.

Nils G. Fröding.

Walter Edström.
